

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

ΤΟΥ Κ ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΤΑ ΦΩΤΑ ΚΑΙ Ο ΦΩΤΙΣΜΟΣ

(Διήγημα τών Φώτων)

Ο ευρωπαϊκός πόλεμος ήτανε στη θράσι του. Βούϊζεν ό τόπος και βογοϋσοαν. θα νόμιζε κανείς, την ήμέρα, τά θουνά άπό τίς κανονίεσ και τό θράδου γιόμιζαν άπό κόκκινα αστέρια, που άναθαν και σθήναν μονομιάσ, τίς όθίδεσ που σκάζανε...

Έβασούσε ψηλά έναν άργυρο σταυρό, που έλαμπε στον ήλιο...

Μέ ένα Γάλλον άξιωματικό πηγαίναμε άπό τή Φλώρινα στη Κλεισούρα, νύχτα άκόμη εημερώματα, γιά νά γυρίσομε και πάλι στη Φλώρινα τό θράδου. Στο δρόμο, μαζέψαμε κι' έναν δικό μας χωροφύλακα. Στρατός έλληνικός δέν όπηρεχν άκόμη, την έποχη εκείνη, σ' αυτά τά μέρη, κι' αυτοί οι χωροφύλακεσ αυτόσ ήσανε σπανάι. Ο χωροφύλακ αυτόσ ήτανε στη δύναμη του Γιάννη του Σταυριανουδάκη, που ήτανε τότε ύποδιοικητήσ τήσ χωροφυλακήσ στην Καστοριά, και τώρα, άν δέν άπατώμα, είνε διοικητήσ τήσ χωροφυλακήσ στο νομό Κόζάνησ. Τόν θρήκαμε θαλωμένο, μέσα στις λάσπεσ τίς παχειέσ, που έδóθεν άπ' τό Σόροδι. Φοδóτανε να μη νυχώση έκει στην έρημιά και τόν φάν οι λύκοι. Είχε, λέει, κάτι έγγραφα νά πάη, λέει, κι' έχασε τόν δρόμο, λέει... Άπό τή μέση και κάτω, ήταν όλα λάσπεσ κόκκινεσ, που έβρεαν, σάν νά ήταν πρόπλασμα κανενόσ γλύπτη, ά-

τας τό χωροφύλακα: —Και έχομε κι' έναν έπίσημο έδó, άντιπρόσωπο του Κράτουσ!...

***

Η πομπή ξεκίνησε. Έμπρός ό παπα-Πέτροσ, μ' έναν όλάργυρο σταυρό, που λαμποκοπούσε κάτω άπ' τό χρυσό και καθαρό ήλιο τήσ ήμέρασ. Τά έξαπτέρυγα τά κρατούσαν και τούρκοι χωρικοί, άπό τό Ροϋνικ και τά περίε στρατολογηθέντεσ, γιά τήν έπίσημότητα τήσ έορτήσ.

Κατόπι έπήγαυε ό χωροφύλακ, καμαρωτόσ -καμαρωτόσ...

Κατά τό έθιμο τό Μακεδονικό, έπρεπε, τόν Σταυρό, στη κατάουσί του, νά τόν συνοδεύσοαν και ή άγιειεσ εικόνεσ του χωριού, γιά νά άγιαστούνε κατόπι και αυτές, καταδυόμενε, μέσα στα άγιασθέντα νερά... Αυτέσ τίς κρατούσαν... ό κλη ή όφ ήλιος, Σενεαλέζοι, Ίνδοκινέζοι, Τούρκοι, Γάλλοι, ένας Ίταλόσ γιατρόσ που γύριε έκει πάνω γιά προπαγάνδα και μοιασε κινίνο κατά τών πυρετώ, σέ κάθε χωρικό, που... δέν θά ήταν 'Ελληνασ!.. Γάλλοι στρατιώτεσ, με έφ' όπλου λόγγι, είχαν και με τιμητικό τετραγόνο, γύρω άπό τό Σταυρό.

Γόφιοι κρατούσαν λαμπάδεσ άναμμένεσ και πίσω άπό τόν σταυροφόρο ιερέα έπήγαυε καμαρωτόσ ό χωροφύλακασ. Τό Κράτοσ!...

γαλματοποιοού... Σάν φτάσαμε στο Ροϋνικ, έσταθήκαμε. Έκει εΐδαμε ένα Έλληνα παπά ψηλό και λυγρόν και με άβλητικό παράστημα, νά όδηγή και Γάλλουσ στρατιώτεσ, και Σενεαλέζουσ με φέσια μεγάλα κοιτοκόκινα, ύψηλά και τουρλωτά και και Ίνδοκινέζουσ τών Συμμάχων, που γυρίζανε στα χωριά νά έπιτάξουν σφάγια γιά τή διατροφή τών μαχομένων.

—Ο πόλεμοσ τών μετόπισθεν, όπωσ έχαρακτήριζε τήν έπιτάξι, ό έν Φλωρίνη Γάλλοσ στρατηγόσ Ανρύσ.

Πió ποιηροί όμωσ οι χωρικοί, έκριθαν τά πάντα και ή έπιτάξι γινόταν με μεγάλη δυσκολία. Στο Ροϋνικ μάλιστα, ό Νάκησ, ό έκει κάτοχοσ του τοιφλικιού, μ' ένα κρασί, ίδιασ κατασκευήσ και έφευρέσοωσ, τουσ μεθύσε όλουσ και τουσ έκανε νά φάνε ότι είχαν έπιτάξει.

—Αμα μάσ ειθε ό 'Ελληνασ παπάσ, μάσ έγινε με χεριαίοσ με χειρονομείεσ ζωρήσ.

—Τί είνε; Τί συμβαίνει; ρωτήσαμε.

—Τίποτε! Σταθήτε ν' άγιασθήτε κι' εσείεσ.

—Και ποιόσ τά μάσ...ά γιά τήσ; είπαμε παρεξηγώντασ τήν λέει.

—Εγώ. Δέν σάσ άρέωσ; —Πά π π α ρ ε είσαι τού λόγου σου!

—Όχι. Έγώ είμαι...π α π α ρ ε!..

Ήταν ό Παπαπέτροσ άπό τό Γκρονίτσοθο, ένας ήρωικόσ αλλά και ζωήροσ στο έπακρον παπάσ, φιλόπατρισ μέχρι μανιάσ. Ανταντόφιλοσ φανατικόσ, και μαριακόσ τών Γάλλων φίλοσ, και γιά τούτο, Γσωσ...εξωόριστηκε δυό φορέσ άπό αυτοίεσ! Ήταν παλαιοό πολεμιστήσ τών Μακεδονικόων. Άγώνων και δικιώτησ τών Βουλγάρων φοβερόσ.

Τότε θυμηθήκαμε, ή μάλλον μάσ τό θυμισεαν αυτοί, πώσ ή ήμέρα εκείνη ήταν τών Θεοφραειών ή γιορτή, κ' ή μεγάλη ήμέρα του άγιασμού τών υδάτων γενικόσ.

Ο πόλεμοσ, ό αποκλεισμοσ, τά γεγονότα τά μεγάλα, οι θομβασοισμοί και ή καταστροφέσ, μάσ είχαν και με τή τά λησμονήσομε.

—Ελάτε, μάσ ξαναείπει ό Παπαπέτροσ, τώρα που είνε όλη ή Εύρώπη έδó, νά ριζομομε τόν Τιμό Σταυρό στη λίμνη.

—Δέν είνε μόνον ή Εύρώπη έδó, του είπασ, ύπονοώντασ τουσ Ίνδοκινέζουσ και τουσ μαύροσ, είνε και ή Άσια και ή Άφρική...

Κι' έπειτα, δείχνοντάσ του και τουσ γόφουτ του τοιφλικιού του Ροϋνικ, πρόσθεσα: —Είνε άκόμα και τό...άπειρο! Κι' ό Παπαπέτροσ, μου άπάντησε, δείχνον-

Σενεαλέζοι παρούσαυαν όπλα...

Τούρκοι κρατούσαν άγιειεσ εικόνεσ

Τό Κράτοσ, σοφαρό, θαρό και άξιοπρεπέσ, έστω και άν άπ' τή μέση και κάτω ήταν στις λάσπεσ θουτηγμένο!...

Ο παπα-Πέτροσ, φώναζε, με τή δυνατή του φωνή στην ήσυχη και παγερήν ήμέρα:

Προέβρια άσματα, ευσθώσ προσηχώσομε τόν σελτού βαπτίσματοσ, του Θεού ήμώων...

Και τό έλεγε δυνατά, ήχηρά, με τή χτυπητή φωνή του, σάν νά ήθελε νά τό άκούση και νά τό ενωτισθή όλη ή φύσι, που έστέκετο άκίνητη, τριγύρω, ώσ έν καταπλήξει, μπρόσ του μυστήριο τήσ θειασ συγκυκατάθεσοωσ, νά τό άκούσοαν ώσ τά σκετινά τά βάθη του, τά ύδατα, και νά καταπέσοαν ή φουρτούνεσ του και τά μαניתά του, νά τό άκούσοαν και νά μυσταγωγηθουν πέρα τά μακρυνά θουνά, που έστέκοντο άκίνητα, σάν γίγαντεσ που σηκωθήκανε όρθοί, προ τήσ διελεύσοωσ τήσ τελετήσ, νά τό άκούσοαν τά φεράγκα και τά θαθειά, τά ποτάμια τά θαλά, τά ζώα μέσα στις ύγρέεσ των και άνήλιεσ φωλήεσ, και νά τό αισθανθουν οι άθθρωποι, ώσ τό θάβοσ τών καρδιών των τών κακών, τών άδικών, τών σκληρών:

Ίσοδάνη ποταμέ, ευφροσίνησ πληρωθήη, γή και θάλασσα, οι βουναί και τά όρη, και άνθρώπων, νίνε, σκετήρισε καρδιά, φώσ νοητόν εισθεδώνενα...

Η πομπή ήταν πολύχρομη, άπροσδόκητη και έπιβλητική. Όλοσ είνεοσ έκει ό ένεοσ κόμοσ, ό διάφοροσ, ό άντιθετοσ, ό άλλοπίτοσ, ό παντοδαπόσ, ό έχθρικόσ, κατανυμένοσ, άπό του μυστηρίου τήν έπιβολή, έδαδιζε, σκυφτόσ, σιωπηλόσ, καταπλήκτωσ όπιστεταγμένοσ, σάν νά εφοτισθή και έσ' γασαν διά μίασ τά πάθη του. Όλοι, τή στιγμή εκείνη, έπίστευαν θαθειά, καταπινομένοσ άπό τήν ύπαιθριο αυτή λειτουργία, ένó άπό παντού, μακριά, άπό τή Φλώρινα και τό Καμάκ-Τουλάν, σάν καμπάνεσ έορτήσ θανατεροήσ, ήχοσαν τών κανονιών οι θρόνιοι και του πυρόσ ό έρευμητοσ...

Ο παπα-Πέτροσ, σάν συνεπαρμένοσ και ευτόσ, άπό τή τελετή τό μεγαλειό, έφωλε τόσο δυνατά, που νόμιζε κανείσ ότι ή φωνή του εκάλυπτε κοιλάδεσ και κλεισούρεσ κι'

Άκόμα κι' οι Τούρκοι γόφουτε έκαναν τό...σταυρό τουσ!

ετάραζε της λίμνης τὰ νερά...

'Εν 'Ιουδαίῳ ποταμῷ,
Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν,
καθαροὺς θέλων ἡμᾶς
ἐκ τῶν ἀνομιῶν,
καὶ σώσει τὸν κενὸν...

-Βρέ διάβολο παπα-Πέτρο, τοῦ λέω, κοιτεύεις δλους τούτους
νὰ τοὺς κάμης ἁρθόδοξους Χριστιανούς!...

-Τὰρά νὰ τοὺς ἀγιάσω, μοῦ λέει, καὶ θὰ τοὺς βαπτίσω, γὰ
νὰ πᾶν...στὸ διάβολο!...

-'Ἄμα τοὺς ἀγιάσεις καὶ τοὺς βαπτίσῃς, τοῦ ἀπάντησα, θά
πάει στὸ Θεό...

-'Ὀχ, ἀδερφέ, μοῦ λέει, τ' τοὺς θέλει ὁ Θεός!... 'Ἐπιστρέφου
οὐ γὰ κάμῃ!...

Καὶ δῖως τοὺς ἀγίασε.

Γιομάτη κλάδους ποῦ θουτούσαν, σὰν διψασμένοι στὰ νερά
καὶ ὑβροχαρῆ φυτὰ, ἡ λίμνη, μὲ κάτι νούφαρα στρωμένα ἀπὸ
πάνω της, σὰν νὰ στολιστικε ἐπὶ τούτῳ γιὰ νὰ δεχτῆ τὸν Τίμιο
Σταυρὸ, ἐδέχθη τὴν κατάβυσον:

'Ἐν 'Ιουδαίῳ βαπτιζομένου σοῦ, Κίριε...

Πρῶτος, ἔσκυψε ὁ γωροφύλακας-τὸ Κράτος-καὶ νόφηκε ἀπὸ
τὸ ἀγίασεν νερὸ καὶ ἀμέσως τὸν ἐμιμήθηκαν ὄλοι. Γάλλοι,
Τούρκοι, Γύφτοι, 'Ινδοκινέζοι, οἱ Μαῦροι,
ὁ 'Ιταλός, ποῦ πολεμοῦσε τὴν 'Ελλάδα.
'Ἡ δύναμις τῆς τελετῆς καὶ ἡ λειτουργία
ἔκαμε καὶ τὸν σὺντροφὸ μου Γάλλο ζῶ-
ματικὸ-ἔβαν ἄθρον καὶ πολὺἔξερν Παρι-
σιονό, ἀρνούμενον τὰ πάντα-νὰ γονατίσει
κ' αὐτὸς καὶ νὰ λούσῃ τὸ κεφάλι του μὲ
τὰ ἀγίασθέντα ὕδατα...

-Σεῖς οἱ 'Ἕλληνες, μοῦ εἶπε, διατηρήσα-
τε πολλὰ, ἀπὸ τὴν παλὰ σας εἰδωλολα-
τρεία, στὴ νέα θρησκεία σας!...

-'Εμεῖς οἱ 'Ἕλληνες, τοῦ ἀπάντησα, διό-
λου δὲν ἀλλάξαμε ἐδῶ καὶ τρεῖς χιλιόδες
χρόνια...

'Ο Πίμος Σταυρὸς κατεδύθη, ἐκεῖνὴ τὴν
ἡμέρα σ' ὄλων τῖς ψυχὰς καὶ ἐφότισεν ἄ-
δυστα θαθεῖα καὶ σκοτεινὰ. 'Ἡ λιτανεία ἐπέ-
στρεψε καὶ πάλιν, κατόπιν, μὲ τὴν ἰδίαν τὴ
πομπή, στὸ Ροδνικ. Κι' ἐμεῖς ἐξασκολοῦθ-
σαμε τὸ δρόμο μας.

Καὶ τὴν ἄλλη μέρα, τὸ ἀλληλοφάγωμα
ἐξασκολούθησε.

'Ο ἀγιασμοὺς τοῦ παπα-Πέτρου, δὲν ἦταν παρὰ μόνον στασίας
μᾶς μονάχα στιγμῆς. 'Ἀκτὶς φωτὸς στὰ θάθη τῶν ψυχῶν...

-Κι' ὁμως, μᾶς ἔλεγε ὁ Γάλλος, σὰν φτάσαμε στὸ σπῆτι τοῦ
κ. Βούτσα, στὴν Κλεισοῦρα, μὲ τὸ ἀγίασμένο ἐκεῖνο πλῆσιμο
ποῦ ἔκαμα, αἰσθάνθηκα κάτι νὰ ἐξελπίσθαι ἀπ' τὴ ψυχὴ μου καὶ
τὸν ἑαυτὸ μου νὰ γίνεταί ἐντέλως ἀλλοιωτικός!... 'Ἦταν ἡ ἐ-
πιβολὴ τῆς τελετῆς, ἦταν κάτι τὸ παλιό, ποῦ μέσα μου κοιμό-
τανε καὶ ἐζύπνῃς... Δὲν ξέρω!.. Μήπως ἀρχίσει νὰ πιστεῶ;...

-'Ἐπειτα ἀπὸ τρεῖς ἡμέρες χωρισθήκαμε.
Δὲν τὸν ἐραξάμετα νὰ μοῦ πῆ τί εἶχε συμβῆθ' στὴν ψυχὴ του.

-'Ἰως, ὅστε ὁ 'Ἰδιος νὰ μὴν τῆμαθε ποτέ...
Σκοτώθηκε ἔπειτα ἀπὸ λίγο, σὲ μιά ἐπίθειο ποῦ ἔγινεν ἐκεῖ
κοντὰ, στὴν καμψὴ τοῦ 'Εριγῶνος...

ΓΝΩΜΙΚΑ, ΣΚΕΨΕΙΣ, ΛΕΙΩΜΑΤΑ

ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

'Όσο μακραινεί ὁ δρόμος τοῦ ἔρωτος, τόσο περισσότερη εὐχάριστη
αἰσθάνεταὶ ὁ ἀνθρώπος ποῦ ἔχει λεπτὸ πνεῦμα. Π α σ κ ἄ λ

'Ἡ μεγαλιέτερη εὐτυχία, τὴν ὅποια μπορεῖ νὰ μᾶς δώσῃ ὁ ἔρωτας,
εἶνε ἡ πρώτη χειραγία μας μὲ τὴν γυναῖκα ποῦ ἀγαπάμε. Σ τ α ν ἄ λ

'Ό μοναδικὸς ἀξίος γιὰ τὶς γυναῖκες ἀνδρας εἶνε ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος
τὶς θεωρεῖ ὡς ἀξίες σεβασμοῦ. ' Α λ . Δ ο υ μ ἄ ς ἰ ὀ δ ῆ ς

Τιμᾶτε τὶς γυναῖκες, γιὰτὶ αὐτὲς κεντοῦν πάνω στὸν καμψὰ τῆς ζωῆς
τὰ ρόδα τοῦ οὐρανοῦ, γιὰτὶ αὐτὲς πλέκουν τὴν θεία ἀλυσίδα τοῦ ἔρω-
τος, γιὰτὶ αὐτὲς μένουν ἀγρυπνεῖς κάτω ἀπὸ τὸν ντροπαλὸ πέπλο τῆς
χαρίτος καὶ μὲ χεῖρὶ ἀγιο τροποδοτοῦ τὴν αἰώνια φλόγα τῶν ἀγλαῶν
αἰσθημάτων. Φ ρ . Σ ἰ ἴ λ λ ε ρ

'Ἐχομε πλάσει τὴν ἰδέα τοῦ ἔρωτος τόσο ὁμορφη, ὥστε σκορπᾶ
τὴν ὁμορφιά της καὶ σ' ἐκείνους ἀκόμα ποῦ δὲν τὴν ἔχουν αἰσθανθῆ
καθόλου. Ε . Μ κ α τ ἄ γ ῖ

Κι' ἡ γυναῖκες ἀκόμα ποῦ αὐτοκτόνησαν ἀπὸ ἔρωτα ἐν ἔσταναν ποτέ
νὰναί γυναῖκες, δηλαδή πλάσματα ποῦ μόνο τὸν
ἑαυτὸ τους μποροῦν ν' ἀγαθήσουν. Ε . Ρ ε ῦ

'Ἡ γυναῖκα ποῦ μᾶς μοιάζει μᾶς εἶνε ἀνταπα-
θητικὴ, γιὰτὶ στὴ γυναῖκα ζητοῦμε ἀκούσιον ἐ-
κείνο ποῦ μᾶς λείπει. Φ ρ . Ρ ε ν ἄ ν

Καμψὰ καμψὰ, μὰ καὶ ἀγίασμε, δὲν μπορεῖ
νὰ σπάσῃ τὴν ἀλυσίδα τοῦ ἔρωτος καὶ νὰ πάη
ν' ἀγαθὰ. Μ ε τ ἰ α σ τ ἄ σ ἰ ο ς

'Ό ἔρωτας μοᾶζει μὲ τὸν σεισμό. Μιά σεισμο-
κὴ δόνησις προξενεῖ μῦρια ἐρῆμια. Μὰ ματὰ
κόρη ἀκόμη περισσότερα. Φ ρ . Κ ο π ῆ

'Ό σεισμός εἶνε ταραχὴ τῆς γῆς. 'Ό ἔρωτας
ταραχὴ τῆς καρδιάς. Β . Ο ὕ γ κ ῶ

'Ό ἔρωτας, καθὼς τὸν αἰσθανόμαστε στὴ ση-
μερινὴ κοινωνία, δὲν εἶνε παρὰ ἡ ἀνταλλαγὴ διῶ
παραῖ πᾶν καὶ ἡ ἐπαρὴ διῶ διαμορφεῖ πᾶν ἐπ-
ἔρμησιον. Σ α μ φ ὀ ς

'Ό Νίτσε εἶπε : «Εἶνε σκληροὶ οἱ ἀνεξαρτέτως οἱ δημιουργοί. Μή-
πως ὑπάρχει ὁμως μεγαλιέτερος δημιουργὸς ἀπὸ τὸν ἔρωτα ;
Π . Β ε ρ γ ἰ ἔ

'Ό γάμος μοιάζει μὲ χίτρα, στὴν ὅποια βράζει νερό. 'Ό κρωλογη-
μένος ποῦ ἀποτασθεῖ καὶ καθέτα πάνω στὴ χίτρα, στὴν ἀρχὴ αἰσθάν-
εταί μὲ εὐχάριστη ἀνακούφιση ἀπὸ τὸν ἀπῶ, μὰ ἔπειτα σιγά-σιγά
ζυματίζεται. Σ ἄ λ

'Ἡ γυναῖκα, κι' ἂν δὲν σκεπτεταί βαθεῖα δσον ὁ ἀνδρας, πάντως
ὁμως αἰσθάνεταί ποῦ βαθεῖα ἀτ' αὐτόν. Γ . Σ ἄ ν δ ῆ

'Όσον καιρὸ κι' ἂν φιλοσοφίῃ ὁ ἀνθρώπος, μπορεῖ νὰ μὴν ἀποχτήσῃ
τόσες γνώσεις γιὰ τὸν ἑαυτὸ του, ὅστε τοῦ διδάσκει ὁ ἔρωτας, μέσα σὲ
μὰ μέρα. ' Ε μ ε ρ ο ν

'Ό πρῶτος ἔρωτας εἶνε μὰ δεύτερη παιδικὴ ἡλικία, ἡ ὅποια σφηνώ-
νεταί ἀνάμεσα στὶς μέρες τῆς ζωῆς μας, τὶς γεμᾶτες ἀπὸ λίπες καὶ
κόπους. ' Ο ν . Μ π α λ ῆ ῶ κ

'Ό ἔρωτας εἶνε ἕνας ἐγωισμὸς οἰκτοποροσωπος...
Μ π ο μ φ λ ἔ ρ

'Ἡ γυναῖκες εἶνε συνήθως ποτές στὸν ἔρωτα καὶ σπανιότατα ποτές
στὴν ἔρσητὸς της. Π ρ ε β ὀ

'Ό ἔρωτας εἶνε γινὸς ἀγνώστου θεοῦ. Μ π ὀ β ἰ ο

Γιὰ τὴ ζωὴ τῆς γυναῖκα ὁ ἔρσητὸς εἶνε δτι ὁ πρό-
λογος γιὰ τὸ μυστοῦρημα. Α . Φ ρ ἄ ν ς

Οἱ ἀγάμια ἀπλῶς διαβαίνουν τὴ ζωὴ, δὲν τὴν ζοῦν.
' Α ν τ ρ ἔ Τ ε ρ ἰ ἔ

'Όποιο θέλει νὰ φιλήσῃ, πρέπει νὰ χασμορήσῃ.
' Ε λ λ ῆ ν ἰ κ ῆ Πα ρ ο ῖ μ ἰ α

Γιὰ τὴν εὐαίσθητὴ ψυχὴ, ποῦ τὴ γεμᾶζει μὲ λύπη τὸ
βάρος τῆς ζωῆς, ἄλλη παρηγοριά δὲν ὑπάρχει ἀπὸ τὸν
ἔρωτα. Κ α Ο ἔ ἰ δ α

ΠΙΚ ΝΙΚ

ΤΑ ΕΥΘΥΜΑ

Κάποτε ἕνας δικαστὴς ἔλεγε, κατὰ τὴ διεξαγωγή μᾶς δίκης, πὼς
δὲν μπορεῖ νὰ θεωρηθῆ ψευδορκος ἕνας μάργος, ἂν τυχόν μεταβάλλει
μὰ προηγουμένη κατάθεσί του. Καὶ συνέχισε :

-'Ἐσθρα ἐγὼ, δταν μπῆρα σήμερα τὸ πρωὶ στὴν αἰθουσα τοῦ δι-
καστηρίου, μορφοῦσα νὰ ὀρκωθῶ δτι εἶχα τὸ ρολόγι μου μέσα στὴν
τσέπη μου. Κι' ὁμως, πρὶν ἀπὸ λίγη ὄρα, θυμῆθηκα πὼς τὸ εἶχα ἀ-
φήσει ἐπάνω στὸ τραπέζι τῆς τουαλέτας τῆς κάμαράς μου. 'Ἐτσι,
βλέπετε, εἶνε ὁ ἀνθρώπος. Σχεχασιάς...

'Όταν ἐπέστρεψε τὸ βράδι στὸ σπιτι του, ὁ δικαστὴς ἔβρινε κατὰ-
πληκτος, δταν ἡ γυναῖκα του τὸν ρώτησε :

-'Γιὰτὶ τόση φασαρία γὰ τὸ ρολόγι σου ; 'Ἦταν ἀνάγκη νὰ στεί-
λῃς πέντε ἀτομα γιὰ νὰ τὸ ζητήσῃς ;

-Δὲν ἔστειλα κανέναν, φώναξε ὁ δικαστὴς. Μήπως
τὸ ἔδωσες ;...

-Τὸ ἔδωσα στὸν πρῶτο ποῦ ἦλθε ! 'Ἀφοῦ ἤξερε ἀκό-
μη καὶ σὲ ποὸ μέρος τὸ εἶχε ἀφήσει !..

Κόκκαλο ὁ δικαστὴς !..

'Ό Χ ή θ . — 'Ὀ, κύριε Μπράουν ! Πὼς εἶσθε ; Πό-
σο καιρὸ ἔχω νὰ σᾶς ἰδῶ !.. 'Ἀλήθεια, ὁ ἔγγονός μου
ὑπηρετεῖ στὰ γραφεῖα σας, νομίζω...

'Ό Μ π ρ ὀ υ ν . — Ναι. Τὴν πρῶτην μάλιστα Τρί-
τη, ποῦ ἔγιναν οἱ ἀγῶνες τοῦ ποδοσφαίρου, μοῦ ζήτησε
τὴν ἀδεία ν' ἀπουάσει, γιὰτὶ μοῦ εἶπε πὼς ἐπρόκειτο
ν' ἀκολοῦθησῃ τὴν...σολῆία σας !..

